

σημαίνει την χαράν αἱ δύο χεῖρες σταυρωμέναί τὴν λύπην ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ κεκλιμένη κεφαλὴ τὴν φρίκην, σημεῖα δηλ. ἅτινα οὐδὲν τὸ περιπεπλεγμένον ἔχουσιν.

Ὁ Robert-Houdin εἰς τὰς παραστάσεις τῆς διπλῆς ὁράσεως μετεχειρίζετο οὐχὶ μόνον τὴν διὰ λέξεων καὶ σημείων τηλεγραφίαν ἀλλὰ καὶ τὴν δι' ἀπλῆς κωδωνίσκου κρούσεως. Ποικίλων τὸν ἀριθμὸν τῶν κρούσεων, τὸν ῥυθμὸν, τὸν ἦχον, καὶ τοῦτο μετ' ἀκούσης ταχύτητος καὶ ἐπιδεξιότητος ὅπως αἱ μεταβολαὶ μὴ ἐνοηθῶσιν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, κατώρθου νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ τὴν ἀπάντησιν ἦν ὤφειλε νὰ δώσῃ.

Ὑπάρχουσι πολυάριθμα ἄλλα εἶδη μαντειῶν τὰ μὲν στηριζόμενα ἐπὶ εὐφυῶν συνδέσεων τὰ δὲ διὰ τοὺς ἀριθμοὺς ἐπὶ μαθηματικῶν ἀρχῶν, πολλὰ δὲ καὶ ἐπιτηγχνάνονται χάρις τῇ ἀπλοϊκότητι τοῦ κοινοῦ· οὕτως εἶδομεν εἰς ἀγροτικὴν ἀγορὰν μαγνητιστὴν ἐρωτῶντα τὸν ὑποβάτην, φέροντα τοὺς ὀφθαλμοὺς δεδεμένους, ποῖον εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ κυανοῦ φορέματος τοῦ κυρίου· τὸν δ' εὐτυχῇ τοῦ φορέματος κάτοχον μένοντα λεχνηνότα ἐκ τῆς ἀκριβείας τῆς εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν γενομένης ἀπαντήσεως ὡς παράδειγμα μαντείας περὶ τῆς μελλούσης ἐκδόσεως τυχαίου γεγονότος σημειοῦμεν τὸ ἐπόμενον πείραμα ἄρτιως τελεσθὲν ἐν Παρισίανῃ τινι συναναστροφῇ. Ὁ πνευματιστὴς θέτει ἐπὶ τῶν γονάτων ἐνὸς Medium καθημένου ἐνώπιον ὅλων τῶν θεατῶν φάκελλον κεκλεισμένον καὶ ἐσφραγισμένον, ἔπειτα λαμβάνει εἰς μικρὸν σάκκον τεμάχια χάρτου ἐφ' ὧν εἶναι γεγραμμένα ὀνόματα ἐνδόξων ἀνδρῶν ἐξ ὧν καὶ ἀναγινώσκει τινά, οἷον Ῥωμύλος, Καῖσαρ κτλ. θέτει ὅλα τὰ ὀνόματα ἐντὸς τοῦ σάκκου τὰ ἀναμιγνύει καὶ παρακαλεῖ παρακαθήμενον παῖδα νὰ ἐξαγάγῃ ἐν τούτων, ἐπὶ τοῦ χάρτου εἶναι γεγραμμένον ὄνομα τι λ. χ. Καῖσαρ. Ὁ φάκελλος ἀνοίγεται φέρει δὲ γεγραμμένον τὸ αὐτὸ ὄνομα· λοιπὸν ἐγένετο πρόρρησις ἀντικειμένου ὅπερ ὡς φαίνεται ἠδύνατο νὰ ποικίλῃ πράγματι ὅμως τὸ πείραμα τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν μὴ προηγουμένην ἐπαλήθευσιν τῶν ὀνομάτων, ἐὰν ὅλα ἔφερον τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἢ πρόρρησις ἦτο εὐκολος ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ἡ ἔλλειψις αὕτη τῆς ἐπαλήθευσεως λεπτομερειῶν τινῶν εἶναι συνηθέστατα ὁ κυριώτερος ὁρος τῆς ἐπιτυχίας ἀναλόγων κατορθωμάτων πρὸς ἐξήγησιν τῶν ὁποίων προσκαλεῖται ἡ μαντεία ἢ ἡ διπλῇ ὁρασίς.

Διὰ ταῦτα οἱ θαυματουργοί, οἱ Medium, πνευματισταί, μάντις, πάντοτε ἀπέφευγον πᾶσαν σπουδαίαν ἐξέτασιν τῶν μεθόδων ἃς μετεχειρίζοντο δι' ὃ δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τούτων τὸ φιλοσοφικὸν ῥητὸν «Ἡ εὐπιστία σας ἀποτελεῖ ὅλην τὴν ἐπιστήμην των».

ΟΙ ΔΙΔΥΜΟΙ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΥΠΟ

Α. Σ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγ. φύλ.)

Ε'.

Πόσον ἦσαν εὐδαίμονες οἱ νεανίσκοι ἐκεῖνοι, λατρευτοὶ καὶ λατρευόμενοι! ἡ περίχωρος ἐπανελάμβανε τὰ ἐγκώμια καὶ τὰς ἐναρέτους πράξεις των.

Τοσαύτη ἦτο ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη καὶ στοργὴ τοῦ Ἐδουάρδου καὶ τῆς Ἑλνης, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσωσι τὴν ζωὴν ἐν τῷ ἀποχωρισμῷ. Συνεσκέπτοντο καὶ συνέπραττον ὁμοῦ. Δὲν ἔτρεφον ἄλλην ἐπιθυμίαν, ἢ νὰ συνδιαιτῶνται ὅσον ἔνεστι πλειότερον χρόνον.

Ὁ ὀρίζων αὐτῶν ἦτο ἀνέφελος, οὔτε νόσος, οὔτε φροντίδες οὔτε θλίψεις κατεπύκραινον τὰς ψυχὰς καὶ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα. Ὁ βίος, δεσπότης πρὸς πάντας αὐστηρὸς, ἐφείδετο ὑπὲρ αὐτῶν τῶν σκληρῶν ἐπιταγῶν του.

Ἄλλ' ὅχι... ἡ ἡμέρα των ἐπέπρωτο νὰ ἀπολήξῃ ἅμα τῇ ἡοῦ δεκαεξαετῆς εἰμαρτο νὰ ἀποθάνωσι!

Περὶ τὴν προσέλευσιν τοῦ χειμῶνος αἱ παρειαὶ τοῦ Ἐδουάρδου ἤρξαντο νὰ φοινίσσωνται διὰ πυρετώδους ἐρυθήματος. Ὅσον τάχος τὸ ἐρύθημα ἐξέλιπεν, ὁ Ἐδουάρδος ὠχρίασεν, αἱ δυνάμεις του ἐμειώθησαν, τὸ ῥαδινὸν του ἀνάστημα ἐκυρτώθη ὅπως τὸ νεοθαλὲς δενδρύλλιον, καταβληθὲν ὑπὸ τῆς καταιγίδος ἢ ἀναπνοῇ του ἀπέβη συχνὴ καὶ στενόχωρος· αἱ κινήσεις του, μεστὰι πρώην ζωῆς καὶ γοργότητος, ἄττονοι καὶ βραδεῖαι· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠκτινοβόλουν ἀσυνήθη ἀκτινοβολίαν προσσημαίνουσαν τὴν προσεχῇ μεταμόρφωσιν τῆς ὑπάρξεώς του.

Ὁ ἰατρὸς ἀπήγγειλε τὴν μοιραίαν ἀπόφασιν· φθίσις, ὀλίγαι ἡμέραι μαρasmus, ἔπειτα θάνατος!

Ὡ πῶς τότε τὰ πάντα μετέβαλον ὄψιν! Ὁ Ἐδουάρδος ἐστράφη ὀπισθὲν του, ὅπως θεωρήσῃ τὴν ζωὴν, καὶ τὴν εἶδε φεύγουσαν δρομαίως, ὅπως ὁ ναύτης ἐκ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου του τὴν ἀκτὴν, ἣν ἐγκαταλείπει!

«Τόσον νέος, ἀνεφώνει, νὰ ἀποθάνω, νὰ σὲ παραιτήσω Ἑλνα μου, νὰ ἀποχωρισθῶ σοῦ καὶ τῆς μητρὸς ἡμῶν. Καὶ τὴν τερπνὴν ταύτην ζωὴν, καὶ τὴν μαγευτικὴν ταύτην γῆν καὶ τὰ τόσον ἀγαθὰ ταῦτα πλάσματα πάντα, νὰ παραιτήσω πάντα καὶ νὰ ἀποθάνω! Νὰ εὐρεθῶ μόνος ἐν ζοφερῷ τάφῳ, φεῦ σκληρὰ τύχη!

Ἡ Ἑλνα προσεπάθει νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἦτο ἐπίσης περιαλγής. Ὁ Ἐδουάρδος ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της, αὕτη δὲ διετέλει οὕτως ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας ἀγωνιζομένη νὰ καταστέλλῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας

της καὶ νὰ συμμίσγῃ τὴν ἀναπνοήν της πρὸς τὴν τοῦ ἀδελφοῦ της.

«Ἰδὲ ἔλεγεν ἐνίοτε πῶς διαλύονται τὰ νέφη καὶ ὁ οὐρανὸς ἀναλαμβάνει τὴν εὐδίαν του· ὦ πόσον ὥραϊον εἶνε τὸ κυανοῦν ἐκεῖνο χρῶμα, εἶνε ἡ ἀπάντησις τοῦ Θεοῦ, εἰσακούοντος τῆς δεήσεώς μου! Ὁ οὐρανὸς τῆς εὐτυχίας ἡμῶν ἐπεσκοτίσθη ὑπὸ τῶν νεφελῶν, ἀλλ' ὅσον οὕτω θὰ διασκεδασθῶσι, καὶ θέλει πάλιν αἰθριάσῃ· σὺ δὲν θὰ ἀποθάνῃς, ὄχι.

Ἡ Ἑλνα παρώτρυνε τὸν ἀδελφὸν της νὰ λαμβάνῃ τακτικῶς τὰ φάρμακα, τὰ διοριζόμενα παρὰ τοῦ ἱατροῦ, τὰ παρσκευάζεν αὐτὴ αὕτη διὰ τῶν οἰκείων χειρῶν.

Τίς δύναται νὰ ἐκφράσῃ πᾶν ὅ,τι ἡ στοργὴ της ἐπενόει πρὸς παραμυθίαν καὶ ἀνακούφισιν τῆς νόσου, αὕτη ἐβύθιζε τὰς χεῖρας εἰς τὸ κατὰψυχρον ὕδωρ, ὅπως δροσίῃ δι' αὐτῶν τὸ καῖον μέτωπόν του· τῷ ἀνεγίνωσκε κατὰ τὰς νύκτας τῆς ἀϋπνίας του, ἢ τῷ διηγείτο ὅ,τι ἐφρόνει προσφύεστερον, ὅπως κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ κατὰ τὰς πενθίμους ἐκείνας στιγμὰς, καθ' ἃς ὁ θάνατος παρουσιάζετο πρὸς τὸν Ἐδουάρδον ἐν ὅλῃ τῇ φρίκῃ τῆς ἀπομονώσεως, ἡ Ἑλνα πρὸς ἀναζωπύρῃσιν τοῦ θάρρους του τῷ ὑπὸ ψυχρῶν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Τῷ ἔλεγε, «Ἐγὼ θέλω σὲ ἀκολουθήσῃ».

Καὶ δὲν παρέβη τὸν λόγον της.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος τὰ αὐτὰ ἀπαίσιμα συμπτώματα ἐπαρουσιάσθησαν καὶ ἐν αὐτῇ, ἡ δὲ νόσος ἐποiehσάτο ταχείας προόδους ἐν τῷ λεπτοφυεῖ ἐκείνῳ σώματι, ἐξασθενωθέντι ὑπὸ τῶν ἀγωνιῶν καὶ τῆς ἀγρυπνίας. Τάχιστα καὶ αὕτη ἤκουσε τὴν παρὰ τοῦ ἱατροῦ καταδίκην της.

«Ἐμμεθα τόσον νέοι καὶ ὁμως πέπρωται νὰ ἀποθάνωμεν».

Σ'.

Οὕτως ἔλεγον μετὰ γοερᾶς φωνῆς ὁ Ἐδουάρδος καὶ ἡ Ἑλνα. Ἀλλὰ τὸ ἡμεῖς ἐκεῖνο, ὅπερ τοὺς συνῆπτεν, ἦτο σταγὼν παραμυθίας εἰς τὸ πικρὸν αὐτῶν ποτήριον.

Ἀπεχαιρέτισαν μαζῇ τὰ ἐαρινὰ ἄνθη, ἅτινα δὲν ἔμελλον νὰ ἐπανιδώσι. Πᾶσα ἡμέρα ἀφήρπαζεν ἀπ' αὐτῶν σπινθῆρα ζωῆς.

Πολλάκις τοὺς συνήντων, βαδίζοντας ἐπιπόνως καὶ ὑποστηρίζοντας ἀλλήλους ἐν ταῖς πεδιάσι καὶ ὑπὸ τὰς εὐθαλεῖς δεινροστοχίας, ὅπου πρότερον εἶχον συμπαίξει τόσον εὐθύμως καὶ ἡδονικῶς.

Οὗτοι ἔδιδον τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν πρὸς πάντα τὰ ὄντα, τὰ περικυκλοῦντα αὐτούς· πρὸς τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν, τὸν ἥλιον, οὗ ἡ ἀκτὶς ὡχρία ὀσημέραι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των.

«Χαίρετε, ἔλεγον, ὦ ὑμεῖς ἅπαντες, οὓς ἐπὶ τοσοῦτον ἡγάπησαμεν· χαίρετε, ὀφείλομεν νὰ σᾶς ἐγκαταλίπωμεν καὶ ν' ἀποθάνωμεν!»

Ἐάν τις ἀνέφερεν εἰς αὐτοὺς περὶ προσεχῶν ἡδονῶν ἢ περὶ μελλουσῶν ἀγαθοεργιῶν, ὅπως τοὺς ἀντιπερισπάσῃ, ἀπεκρίνοντο, δακρύοντες:

«Ἡμεῖς δὲν θὰ παρעυρεθῶμεν, διότι μέλλομεν νὰ ἀποθάνωμεν».

Μίαν τῶν ἡμερῶν φίλος τις αὐτῶν τοῖς εἶπε: «Ἐλθετε

τὸ φθινόπωρον νὰ με ἐπισκεφθῇτε· τότε τὰ περσέμηλά μου καὶ αἱ σταφυλαὶ μου ἔσονται ὥριμαι, οἱ δὲ ἄγγελοι θὰ φάγωσι τὸ βρῶμα τῶν ἀγγέλων».

Οἱ δὲ δίδυμοι ἀπήντησαν: «Τὸ φθινόπωρον δὲν θὰ ζῶμεν πλέον».

Ἀγαθὸς τις γέρων εἶπεν αὐτοῖς: «Τὸν ἐπιόντα μῆνα οἱ ἔργοι μου Ἀλφρέδος καὶ Σιγνία θὰ ἔλθωσι πρὸς ἐπίσκεψίν μου· αὐτοὶ εἶνε εὐεδεῖς καὶ ἀγαθοί· ὁ Ἀλφρέδος θὰ νυμφευθῇ τὴν Ἑλναν, ἡ δὲ μικρὰ Σιγνία, ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν μου, θὰ συζευχθῇ τὸν Ἐδουάρδον. Σεῖς δὲ θέλετε συμβαδίζει χαρμὸς ὡς ἐν χορῷ, καὶ θέλομεν ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς εἰκόνα τινὰ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν!»

«Φεῦ, ἀπεκρίνοντο ὑπομειδιῶντες, δὲν δυνάμεθα νὰ νυμφευθῶμεν, ἐπειδὴ μέλλομεν ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀποθάνωμεν».

Τοιουτοτρόπως δὲ ὁ θάνατος ἀπανταχόθεν τοὺς κατεδίωκεν ἀδυσωπήτως, ἐμείου τὰς δυνάμεις των, περιβάλλων αὐτοὺς διὰ κατὰφειας καὶ ἀθυμίας.

Τὸ μαρτύριόν των ὑπῆρξε βραχυχρόνιον, δόξα τῷ Θεῷ. Ἡ εἰρήνην ἐπέστη πρὸ τοῦ θανάτου· εἶδός τι λιποθυμίας βραδείας καὶ ἀνωδύνου ἡγαγον αὐτοὺς μέχρι τοῦ οὐδοῦ τοῦ βίου, ὅπου κατάρθωσαν νὰ συλλέξωσιν ἔτι ὀλίγα τινὰ ἄνθη.

Αἱ φυσικαὶ παθήσεις διέσπασαν τὸν ἐπίχρυσον πέπλον, ὑπὸ τὸ πρίσμα τοῦ ὁποίου εἶχον τέως διῆδει τὸν κόσμον.

Ὁ παράδεισος ἀπέδρα· εἶδον δάκρυα, ἐγκλήματα, ποινάς, φρίκην· καὶ μάτην ἡγωνίσθησαν νὰ ἐπιφέρωσιν εἰς αὐτὰ θεοραπίειν.

Ἐλεγον: «Ἐπὶ τῆς γῆς πάσχουσι πάντες· δὲν εὐαρεστοῦμεθα νὰ μείνωμεν ἐν αὐτῇ· ὁ κόσμος εἶνε ἡ κοιλὰς τοῦ κλαυθμῶνος»· αἶροντες δὲ πρὸς οὐρανὸν τὰ βλέμματ'α, ἀνέκραζον παραφόρως:

«Ἐκεῖ ἄνω ὑπάρχει ζωὴ βελτίων».

Μετὰ τὴν πρώτην αὐτῶν κοινωνίαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἡ εἰρήνη τῆς καρδίας των ἐπανῆλθε τελεία, ἡ ἀκτινοβολία τῶν ὀφθαλμῶν των ἦτο διαυγής τῆς ψυχῆς αὐτῶν ἀντανάκλασις.

Ζ'.

Διέρρευσε τὸ θέρος, οἱ δὲ δύο ἄγγελοι ἔτυλλον ἐν καθ' ἓν τὰ ἄνθη τοῦ βιωτικῶς στεφάνου.

Ἐπῆλθε τὸ μετόπωρον, καὶ σὺν αὐτῷ διήνυσαν τὸν δρόμον των.

Ὁ ὕπνος δὲν τοὺς ἐπεσκέπτετο πλέον· τὴν ἡμέραν τοὺς μετέφερον ἐπὶ τινος θρανίου εἰς τὸ ὑπαιθρον· αὐτόθι ἡ στενωχωρημένη ἀναπνοὴ των διηκολύνετο, ἡ δὲ δροσερότης τοῦ ἀέρος κατηύναζεν ὀπωσοῦν τὴν φλόγα τοῦ κατατήκοντος αὐτοὺς πυρετοῦ.

Οὐδὲν ἦττον ἐφαίνοντο ἔτι εὐθυμοὶ· μεθ' ὅλα τὰ δεινοπαθήματα αὐτῶν ὁ Ἐδουάρδος καὶ ἡ Ἑλνα προσεπάθουν νὰ παρηγορήσωσιν ὅσους ἔμελλον νὰ ἐγκαταλείψωσι διὰ παντός.

Ἡμεῖς θὰ ἐπαγρυπνώμεν ἐφ' ὑμῶν, ὅταν γίνωμεν ἄγγελοι· θὰ δεώμεθα τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ὑμῶν.

Ὅτε δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ λαλῶσι, προσέβλεπον ἀλλή-

λους περιπαθῶς· ὅταν δὲ ἐφθασαν εἰς τὰ λούστια τῆς ζωῆς, ἐφοβοῦντο μήποτε δὲν δυνηθῶσι νὰ συνεκπνεύσωσι ταυτοχρόνως, καὶ δὲν συναποπτῶσιν οὕτω εἰς τὴν μονὴν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς λαμπηδόνης, ἣν πρὸ τοσούτου χρόνου περιφλεγῶς ἐπέποθουν.

Καθήμενοι ὁ μὲν παρὰ τὸν δὲ ἐθεώρουν μετὰ ἐνδομύχου ἀγωνίας τὴν φθοράν, ἣν ἡ ὀλεθρία νόσος ἐπέφερεν εἰς τὰ πρόσωπά των.

«Πῶς λαμπυρίζουσιν οἱ ὀφθαλμοί σου, ἔλεγεν ὁ Ἐδουάρδος πρὸς τὴν Ἑλναν· αὕτη δὲ πρὸς αὐτόν:

«Ἐδουάρδε μου, πόσον εἶνε βαθυσκαφεῖς αἱ παρειαί σου καὶ θολερὰ τὰ ὄμματά σου.

«Ἡ ἀναπνοή σου ἐκλείπει· ὦ ἂν ἡδυνάμην νὰ σοὶ μετadώσω ἐκ τῆς ἐμῆς, ἐγὼ ἔχω ἱκανὴν καὶ δι' ἀμφοτέρους».

Καὶ δραττομένη τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀδελφοῦ διὰ τῶν ἰσχύων χειρῶν της, ἐπειρᾶτο νὰ τῷ μετεγγύσῃ διὰ τῶν φιλημάτων ὀλίγον τι ἐκ τῆς ζωτικῆς ἐκείνης πνοῆς, ἣν αὕτη διέσωζεν ἑτι.

Οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐγνώριζον καὶ ἡγάπων, συνήρχοντο περὶ τὴν ὀδυνηρὰν αὐτῶν κλίνην. Ἐκόμεζον, οὐκέτι ὡς δῶρον, ἀλλ' ὡς θυσίαν, ἄνθη, ὀπώρας, εὐχὰς καὶ δάκρυα· οἱ δὲ δίδυμοι ἀπεδέχοντο πάντα ταῦτα μετὰ εὐγνώμονος μειδιάματος, καὶ ἀπεκρίνοντο εὐχαριστοῦντες:

«Ἡμεῖς θὰ δεώμεθα ὑπὲρ ὑμῶν.» Ἐκάστην ἐσπέραν ἡρώτων ἀλλήλους. Αὐριον τὸ πρῶτ' ἂν ἐξυπνήσωμεν ἐν οὐρανοῖς;»

Ἦτο ὁ μὴν τοῦ Ὀκτωβρίου. Θυελλώδη τινὰ νύκτα ὁ Ἐδουάρδος καὶ ἡ Ἑλνα εἶχον ὑπνώσει παρὰ τὸ σύνθηρος ὕπνου γαλήνιον καὶ βαθύν.

«Πόσον ἡσύχως κοιμῶνται, ἐπιθύριζον χαμηλῇ τῇ φωνῇ οἱ παρεστῶτες».

Ἐπῆλθεν ἡ ἡώς, καὶ ὕπνωττον εἰσέτι.

Ἡ καταιγὶς εἶχε κοπάσῃ, ὁ οὐρανὸς ἠθρίασεν, ὁ ἥλιος ἐβάλλε τὰς ἀκτῖνάς του . . . οἱ δὲ δίδυμοι ἐκοιμῶντο εἰσέτι.

Η'.

Μία τῶν ἀκτίνων ἐκείνων ἔπεσεν ἡδέως ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν διδύμων.

Αὐτοὶ δὲν ὑπνώττουσι πλέον . . . ἐξύπνησαν . . . ἀλλ' ἐν οὐρανῷ.

Ἡ δὲ μήτηρ των, ἡ δύστηνος μήτηρ των;

Βλέπετε ἐκεῖ πέρα ἐν τῷ νεκροταφείῳ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, καθήμενὴν ἐπὶ τινος πλακός; Ἀκίνητουσῃς ὡς αὕτη, οἱ βόστρυχοι τῆς ψαρᾶς κόμης της κυμαίνουσιν ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ὤμων της, ὁ δὲ ἄνεμος ταρασσεῖ τὰ κατεσχισμένα ἱμάτιά της. Αὕτη εἶνε γραῖα καὶ κατεσκελετευμένη, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῆς ἡλικίας· οἰκτεῖρατε αὐτήν, καθότι ἡ παντάλαινα πάσχει· αὕτη δὲν θέλει σᾶς ἐνοχλήσῃ, ἐπὶ μακρόν! Βλέπετε τοὺς περιλύπους καὶ ἀλαμπεῖς ἐκείνους ὀφθαλμούς, βλέπετε τὴν θλίψιν, ἀπολελιθωμένην ἐπὶ τῶν σιγηλῶν ἐκείνων χειλέων! Διατί κάθεται αὐτόθι; Διότι αὐτόθι κείνται τὰ φίλτατα τῆς καρδίας της. Ἰδετε τὸν τάφον ἐκεῖνον, αὐτὸς εἶνε ὁ τάφος τῶν τέκνων της.

Αὕτη ἔρχεται καθεκάστην εἰς τὸ κοιμητήριον· ὁ θεινὸς καύσων, τὸ χειμέριον ψῦχος τὴν εὐρίσκουσιν ἐπίσης ἀπαθῇ. Οὐδεὶς τῇ ἀποτείνει τὸν λόγον, οὐδὲ αὕτη λαλεῖ πρὸς οὐδένα.

Δὲν ἔχει ἢ μίαν ἐλπίδα, τὸν θάνατον!

Ἡ κόρυδαλις ἄδει ἐναέριος ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν διδύμων. Ἡ μήτηρ των, ὡς ἔθος, ἐκάθητο ἐπὶ τῆς πλακός, ἄφωνος καὶ ἀκίνητοῦσα. Ὁ ἄνεμος τῆς θυέλλης διῆλθε διὰ τοῦ κοιμητηρίου· εἶδα ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῆς γυναικός, συγκλονηθὲν τὴν ἐπλησίασα. Εἶχε τὴν κεφαλὴν, προσηρησμένην ἐπὶ μιᾶς τῶν φιλυρῶν τῶν πεφυτευμένων παρὰ τὸν τάφον τῶν τέκνων της· αὕτη ἐμειδία θαλερῶς.

Ἡ δοκιμασία εἶχε τελειώσῃ.

Ὡς περικαλλῇ τοῦ ἔαρος ἄνθη, ὁσάκις ὁ ἥλιος ἐκφύει ὑμᾶς, ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς ἀναβώσης γῆς, ἐπικαλύπτετε καὶ καταγλαΐζετε ἐπιχαρίτως τὸν τάφον, ὃν δὲν θὰ ραίνωσι πλέον τὰ δάκρυα μητρός!

Ἐν Ζακύνθῳ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Η ΕΛΛΑΣ

ΥΠΟ

ΦΑΛΚΕ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΠΟΛΙΤΟΥ

ΕΚΔΟΤΗΣ Κ. ΒΙΑΜΠΕΡΓ

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Α'

Ἡ σύγχρονος φιλολογία καὶ βιβλιολογία ἡμῶν ἀποκτῶσι μετ' οὐ πολὺ συμπληρωμένον ἄριστον σύγγραμμα καὶ ἐξόχου καλλιτεχνικῆς φιλοκαλίας βιβλίον, τοῦ ὁποίου δεῖγμα ἐλκυστικώτατον πρόκειται τὸ πρῶτον φυλλάδιον, εἰς μέγα τέταρτον ἐκ δώδεκα σελίδων κατ' αὐτὰς ἐκδοθὲν ἐν ἐνὶ τῶν ἀρίστων Ἀνατολικῶν τυπογραφείων τῆς Λειψίας καὶ κοσμούμενον ὑπὸ μεγάλων εἰκόνων ἀπαραμίλλου τέχνης. Ὁ πολὺς Φάλκε εἶνε ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος, ὁ ἐκτὸς τούτου γράψας καὶ τὴν Ῥώμην, ἐτέραν πολιτίμον ἐπίσης συγγραφήν. Ὁ Φάλκε ἐπεβάλετο δι' ὕψους γλαφυροῦ καὶ ἐλευθερίου, ὀλίγον ἐμμένων εἰς τὰς ξηρὰς ἱστορικὰς σημειώσεις νὰ ἱστορίσῃ ἐν ἐλκυστικῇ σκιαγραφίᾳ τὸν βίον τῶν ἀρχαίων